

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců JUDr. Ivo Pospíšila a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **Ing. L. P.**, zastoupen JUDr. Ondřejem Tošnerem, Ph.D., advokátem, se sídlem Slavíkova 23, Praha 2, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2, Praha 1, za účasti osob zúčastněných na řízení I) Kolovratský KOS, z. s., IČO 227 42 964, se sídlem Mladotova 663/2, Praha 10, II) A. F., III) doc. Ing. L. Š., Ph.D., IV) Mgr. M. Š., V) BEMETT nemovitostní uzavřený investiční fond, a.s., IČO 241 81 790, se sídlem Jeremiášova 2722/2b, Stodůlky, Praha 5, VI) Městská část Praha Kolovraty, se sídlem Mírová 364/34, Praha 10, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 9. 2014, č. j. MHMP 1257664/2014/SUP/Vac/Lš, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 3. 2019, č. j. 8 A 174/2014 - 81,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 3. 2019, č. j. 8 A 174/2014 - 81, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předcházející řízení

[1] Rozhodnutím Úřadu městské části Praha 22 (dále jen „stavební úřad“) ze dne 17. 12. 2013, č. j. P22 6075/2013 OV 04 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), bylo ve společném územním a stavebním řízení k žádosti stavebníka společnosti BEMETT Kolovraty s.r.o. pro stavbu nazvanou „Obytný soubor Kolovraty parc.č. 744/277, k.ú. Kolovraty“ vydáno rozhodnutí o umístění stavby a stavební povolení.

[2] Rozhodnutím ze dne 18. 9. 2014, č. j. MHMP 1257664/2014/SUP/Vac/Lš (dále jen „napadené rozhodnutí“), žalovaný zamítl odvolání žalobce (jakož i jiného účastníka řízení) a potvrdil prvostupňové rozhodnutí.

[3] Rozsudkem ze dne 20. 3. 2019, č. j. 8 A 174/2014 - 81 (dále jen „napadený rozsudek“), Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) zamítl žalobu proti napadenému rozhodnutí. Souhlasil se správními orgány, že zamýšlené stavby nejsou v rozporu s urbanistickým a architektonickým charakterem prostředí. Předmětná výstavba nebyla umístěna uprostřed stávající tradiční výstavby rodinných domů, nacházející se především západním směrem od ulice K Říčanům, ale na pozemku ležícím za touto ulicí směrem východním, tedy od tradiční zástavby do volné krajiny. Nadto z dokumentace vyplývá, že stavba doplňuje již existující zástavbu na východ od ulice K Říčanům, tvořenou zčásti též bytovými domy o čtyřech nadzemních podlažích.

[4] Městský soud neshledal důvodnou námitku rozporu stavby s územním plánem, neboť při jejím hodnocení vycházel z postavení žalobce jako vlastníka sousední nemovitosti a dospěl k závěru, že žalobce je oprávněn ve správním řízení uplatňovat vše k ochraně svých práv a zájmů, avšak nemá právo domáhat se ochrany zájmů jiných subjektů, tedy například vlastníků jiných nemovitostí, práv obce či jiného samosprávného celku, ochrany veřejného zájmu apod. Nemůže proto v řízení před soudem namítat nesoulad stavby s územně plánovací dokumentací, neboť takový rozpor nesouvisí s jeho vlastnickým právem k sousedící nemovitosti, ale týká se veřejného zájmu, k jehož ochraně není oprávněn. Rozpor s územně plánovací dokumentací by mohl namítat jen tehdy, pokud by tvrdil, že v důsledku tohoto tvrzeného rozporu bylo zasaženo do jeho vlastnického nebo jiného věcného práva k sousedící nemovitosti, což však v daném případě neučinil.

[5] Konečně nepřisvědčil městský soud žalobci ani v tom, že výjimka k umístění parkovacích stání k bytovému domu na povrchu, nikoliv v garážích, byla pro stavbu udělena v rozporu se zákonem (dle žalobce odkaz na nevhodné hydrogeologické poměry nemohl být relevantním důvodem pro udělení výjimky z obecných technických požadavků na výstavbu; při povolení výjimky došlo k ohrožení bezpečnosti, ochrany zdraví a života osob a sousedních pozemků a staveb a žalovaný se nezabýval tím, zda jsou zachovány urbanistické požadavky na zachování kvality prostředí a hodnoty území). Podle městského soudu důvodem pro udělení výjimky byly nevhodné hydrogeologické poměry, což stavební úřad měl za prokázané z inženýrskogeologického a geotechnického průzkumu. Oba bytové domy byly řešeny jako nepodsklepené, neboť na území plánované stavby se nacházejí spodní vody, jejichž hladina se směrem k jižní hranici pozemku přibližuje k povrchu. Při vybudování podzemních garáží by mohlo dojít k tomu, že by se stavby mohly přiblížit k hladině podzemní vody či se dostat pod ní. Dále pak neshledal porušení podmínky, že nebude ohrožena bezpečnost, ochrana zdraví a života osob a sousední pozemky nebo stavby, neboť nebudou dotčeny předmětnou výjimkou. Větší zatížení předmětné lokality dopravou totiž souvisí s pořízením navrhovaných bytových domů, nikoliv s tím, zda parkovací stání budou umístěna pod povrchem anebo na povrchu. Žalobcovy námitky byly vypořádány již v rozhodnutí stavebního úřadu o povolení výjimky, přičemž odvolací námitky směřovaly proti povolení stavby jako takové, nikoliv proti samotné výjimce.

II. Obsah kasační stížnosti a další podání účastníků řízení

[6] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl v záhlaví označený rozsudek městského soudu kasační stížností, kterou dle svých slov opírá o důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

pokračování

[7] Stěžovatel má za to, že důvodně namítal rozpor stavby s charakterem a strukturou okolní zástavby, avšak soud nekriticky přejal závěry správních orgánů. Rodinné domy obklopují stavbu ze dvou stran. Rodinné domy se nacházejí po obou stranách ulice k Říčánům, která tak netvoří předěl mezi rodinnými domy a jiným typem zástavby. Městský soud pominul, že rodinné domy v okolí stavby převažují, a akcentoval, že se tam nachází i bytové domy. Pokud se v okolí nachází bytové domy o čtyřech podlažích, je čtvrté nadzemní podlaží ustoupené, tedy pohledově se neuplatňuje jako další plné nadzemní podlaží jako u předmětné stavby. Městský soud se navíc nezabýval parametry stavby. Nejen výška, ale i plocha a objem jsou nadměrné v porovnání se stávajícími bytovými domy, které se navíc nacházejí až v dalších ulicích a ne u dané stavby. Napadený rozsudek je tudíž nepřezkoumatelný, neboť není zřejmé, jak byly posouzeny tyto námítky, a soud nepřezkoumal napadené rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů.

[8] Městský soud se nijak nevypořádal s námitkou, že stavba je v rozporu s územně plánovací dokumentací, neboť nesplňuje požadavek na umístění souvislé parkové plochy o výměře min. 6 400 m² ve funkční ploše OB, v níž je umístěna. Uvedená námitka se nepochybně dotýká vlastnického práva stěžovatele, neboť má vliv na možnost zástavby místa, které se nachází přímo naproti jeho nemovitosti. Jedná se o otázku, zda je vůbec možné stavbu umístit na daném místě či je třeba plochu ponechat pro park, což se nepochybně dotýká práv vlastníků sousedních nemovitostí – tato skutečnost se odrazí v kvalitě prostředí a ceně nemovitostí. Jestliže správní orgány pominuly požadavek územního plánu situovat v dané oblasti plochu zeleně, má to jistě vliv na kvalitu životního prostředí v lokalitě, a tedy i kvalitu prostředí nemovitostí ve vlastnictví stěžovatele. Stěžovatel již v žalobě argumentoval, že bude narušena pohoda bydlení v jeho domě a zhorší se životní prostředí, nebylo proto důvodu jeho námitku odmítnout. Nepřípustná by byla pouze námitka, která by se týkala nezákonností, jež vůbec nejsou způsobilé zasáhnout do jeho práv, např. vnitřní uspořádání budovy. Městský soud v tomto ohledu stěžovateli odmítl spravedlnost. Napadený rozsudek je v této části nepřezkoumatelný a soud nepřezkoumal napadené rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů.

[9] Stěžovatel má za to, že městský soud se řádně nezabýval ani třetím okruhem námitek, že výjimka z požadavku upraveného v čl. 10 odst. 3 vyhlášky hl. m. Prahy č. 26/1999 byla pro tuto stavbu udělena v rozporu s právními předpisy. K udělení výjimky musí být dán relevantní důvod, avšak městský soud bez dalšího odkázal na nevhodné hydrogeologické poměry vyplývající z inženýrskogeologického a geotechnického průzkumu, ale nereagoval na argumenty uvedené v žalobě. Pokud se jedná o novostavbu „na zelené louce“, není důvodu, aby byla navržena tak, že ustanovením předmětné vyhlášky neodpovídá. Nevhodné či složité hydrogeologické poměry v území nevylučují možnost stavbu realizovat tak, aby ustanovením vyhlášky odpovídala. To, že by takové řešení bylo náročnější či dražší, není důvodem pro udělení výjimky. I pokud by byly uvažovány hydrogeologické podmínky, nevyžaduje venkovní parkovací stání, neboť je možné je umístit do 1. nadzemního podlaží budovy. Ani tím se soud dostatečně nezabýval.

[10] Nesprávně a nedostatečně městský soud podle stěžovatele posoudil i otázku splnění podmínky pro udělení předmětné výjimky, dle které nesmí dojít k ohrožení bezpečnosti, ochrany zdraví a života osob a sousedních pozemků a staveb a musí být dosaženo účelu sledovaného předmětnou vyhláškou. To, že negativní vlivy dopravy vyvolané stavbou zde budou i v případě, že parkovací stání nebudou na povrchu, nijak nevyvrací, že umístění parkovacích stání na povrchu dané vlivy ještě zhorší. Startování automobilů, jejich stání se spuštěným motorem, rozjíždění, zajíždění a vyjíždění na parkovací místa v otevřeném prostoru v sousedství rodinných

domů vede k neomezenému šíření negativních vlivů – hluk, znečišťující látky a prašnost, což jsou imise s negativními účinky na zdraví a možnost nerušeného výkonu vlastnického práva k sousedním nemovitostem.

[11] Žalovaný ve svém vyjádření pouze konstatoval, že se ztotožňuje s napadeným rozsudkem a navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl. Jelikož tedy předmětné podání neobsahovalo žádnou relevantní argumentaci, nezasílal ho Nejvyšší správní soud stěžovateli k případné replice.

[12] Žádná z osob zúčastněných na řízení se k obsahu kasační stížnosti nikterak nevyjádřila.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou. Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[14] Kasační stížnost je důvodná.

[15] Stěžovatel uplatnil v žalobě (a v návaznosti na to i v kasační stížnosti) tři okruhy žalobních námitek, konkrétně a) nesoulad stavby s charakterem a strukturou okolní zástavby, b) rozpor stavby s územním plánem pro nedodržení požadavku na umístění souvislé parkové plochy v dotčené oblasti a c) nezákonnost udělené výjimky týkající se požadavku na garážová parkovací stání obsaženého v čl. 10 odst. 3 vyhlášky hl. m. Prahy č. 26/1999. Nejvyšší správní soud nepřisvědčil veškerým námitkám obsaženým v kasační stížnosti, avšak dospěl k závěru, že městský soud některé otázky posoudil nesprávně, některé nedostatečně, jak bude uvedeno dále ve vztahu k jednotlivým okruhům námitek.

[16] Co se týče prvního okruhu žalobních námitek, na ten reagoval městský soud zcela přezkoumatelně a posoudil jej v souladu se zákonem. Stěžovatel především nesouhlasí se správností uvedených závěrů. Na základě toho však nelze konstatovat, že by odůvodnění napadeného rozsudku bylo nedostatečné. Stejně tak nelze městskému soudu vytýkat, že se ztotožnil se závěry žalovaného a převážně je převzal, jestliže je považoval za správné a dostatečně odpovídající na stěžovatelovy námitky (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 - 130, č. 1350/2007 Sb. NSS).

[17] Rovněž Nejvyšší správní soud dospěl na základě podkladů založených ve správním spise k závěru, že předmětná stavba se nenachází pouze mezi zástavbou rodinných domů, byť i na tuto zástavbu navazuje. Navazuje však také na zástavbu tvořenou bytovými domy (mezi nimiž jsou i čtyřpodlažní budovy), která se v dané lokalitě nachází. Dle fotografií okolní zástavby - a v nich zasazených modelů předmětné stavby - nepůsobí bytové domy v daném prostoru nijak rušivě či nadměrně, jak namítá stěžovatel. S tím se městský soud vypořádal naprosto dostatečně a nemusel podrobně rozebírat přesné rozměry stavby, na něž stěžovatel poukazoval v žalobě, neboť i bez toho bylo možné náležitě posoudit, zda je stavba v souladu s charakterem a strukturou okolní zástavby, resp. zda tuto otázku náležitě posoudily správní orgány. Kromě toho, pokud stěžovatel srovnával výšku, zastavěnou plochu či další parametry

pokračování

stavby s jinými, pak tak činil pouze ve vztahu k rodinným domům. Pokud tedy městský soud shledal, že v okolí se nacházejí i obdobné bytové domy, nikoliv jen rodinné domy, nebyl povinen porovnávat jednotlivé parametry bytových domů. I sám stěžovatel v žalobě tvrdil, že v severní části lokality jsou obdobné stavby, nepovažoval ji však za navazující (na rozdíl od městského soudu a též Nejvyššího správního soudu, jak bylo již uvedeno). Jeho tvrzení obsažené v kasační stížnosti, dle kterého je stavba nesrovnatelná i s okolními bytovými domy, tudíž odporuje argumentům výslovně uvedeným v žalobě a jedná se o skutkové novum, ke kterému Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 5 s. ř. s. nepřihlíží.

[18] Městský soud se věcně nezabýval druhým okruhem námitek stěžovatele v důsledku právního názoru, podle kterého stěžovatel jako vlastník sousední nemovitosti nebyl oprávněn uplatnit uvedenou námitku, neboť míří k ochraně veřejného zájmu, nikoliv k ochraně práv stěžovatele. Tato úvaha však není správná a odporuje ustálené judikatuře Nejvyššího správního soudu. Je třeba přisvědčit stěžovateli, že skutečnost, zda bude v sousedství nemovitosti umístěna stavba či se zde bude nacházet park, se nepochybně dotýká práv vlastníka této nemovitosti. Byť požadavek umístění určité plochy zeleně je v územním plánu obsažen zejména ve veřejném zájmu, nelze jej zcela izolovat od zájmů osob, které v blízkém okolí žijí či vlastní nemovitosti. Tyto osoby budou jistě dotčeny kvalitou životního prostředí v dané lokalitě, což se promítá i do celkové pohody bydlení, jakož i do hodnoty nemovitostí, jak správně podotýká stěžovatel.

[19] Ostatně i stanovení technických požadavků na výstavbu sleduje primárně veřejné zájmy, a jejich dodržení je tudíž ve veřejném zájmu (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 3. 2005, č. j. 3 As 33/2004 – 68). Totéž platí i pro požadavek na soulad stavby s charakterem a strukturou okolní zástavby (ochrana urbanistických a architektonických hodnot území je opět v první řadě veřejným zájmem). Stejnou logikou by tak městský soud musel odmítnout téměř veškeré námitky vlastníků pozemků, jejichž účast v územním a stavebním řízení by tím byla zcela vyprázdněna, neboť by mohli uplatňovat pouze velmi úzký okruh námitek, někteří pak téměř žádné. Výklad městského soudu tak jde proti smyslu právní úpravy a upírá vlastníkům sousedních pozemků náležitou ochranu.

[20] Správní soudy s naprostou samozřejmostí věcně přezkoumávají žaloby, kterými sousedé brojí proti (dodatečnému) povolení stavby z důvodu, že byla v rozporu s územně plánovací dokumentací nebo stavebně-technickými požadavky na výstavbu (viz např. již odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 33/2004 – 68, či rozsudek ze dne 13. 12. 2018, č. j. 6 As 410/2017 – 29). V daném případě byl proto stěžovatel oprávněn uplatnit námitku rozporu stavby s požadavky územního plánu v dotčené ploše a městský soud byl povinen se s ní věcně vypořádat. Pokud tak neučinil, nezbylo Nejvyššímu správnímu soudu než napadený rozsudek zrušit, neboť posouzení této námitek by bylo předčasné, jestliže se jí rádně nezabýval již městský soud.

[21] Třetí okruh námitek týkající se udělení výjimky z čl. 10 odst. 3 vyhlášky hl. m. Prahy č. 26/1999 městský soud vypořádal pouze částečně. Stěžovatel tvrdil nezákonnost udělené výjimky z čl. 10 odst. 3 vyhlášky hl. m. Prahy č. 26/1999 ze dvou důvodů. Jednak považoval udělení výjimky za neodůvodněné a jednak se domníval, že tím v rozporu se zákonem došlo k ohrožení ochrany zdraví a života osob a ohrožení sousedních pozemků. Městský soud přezkoumatelně vypořádal druhou z těchto otázek (k níž se Nejvyšší správní soud vyjádří dále), stejně tak dostatečně vysvětlil svou úvahu, že podzemní garáže na předmětném pozemku nebylo možné vybudovat, neboť by se tím stavba mohla příliš přiblížit či dosáhnout

k hladině spodních vod, což bylo ve správním řízení podloženo inženýrsko-geologickým a geotechnickým průzkumem. Nemůže tedy obstát obecná a ničím nepodložená výtku stěžovatele, že nevhodné hydrogeologické poměry jsou téměř všude, kde dosud není žádná stavba, a nejsou proto důvodem pro udělení výjimky, neboť taková stavba může být navržena tak, aby podmínky splňovala. Městský soud však nijak nereagoval na jasně a konkrétně formulovaný argument, podle kterého i pokud skutečně nelze vybudovat podzemní garáže, nebrání to umístění parkovacích stání do prvního nadzemního podlaží předmětné stavby. Jelikož tuto výtku městský soud zcela pomínil a nechal ji bez vypořádání, nemůže se jí jako první zabývat Nejvyšší správní soud. Městský soud musí důvodnost udělení výjimky přezkoumat v kontextu všech žalobních námitek, nikoliv jen částečně, jak to učinil v napadeném rozsudku.

[22] Městský soud se však řádně vypořádal s otázkou splnění další podmínky pro udělení výjimky z obecných požadavků na výstavbu zakotvené v § 169 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb. o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném do 31. 3. 2015 (dále jen „stavební zákon“), že výjimku lze udělit, *jen pokud se tím neohroží bezpečnost, ochrana zdraví a života osob a sousední pozemky nebo stavby.*

[23] Podle čl. 10 odst. 3 vyhlášky hl. m. Prahy č. 26/1999 [s] *stavby musí být vybaveny zařízením pro dopravu v klidu (parkovací a odstavná stání) odpovídajícím velikosti, funkci a umístění stavby a řešeným přednostně jako součást stavby nebo její provozně neoddělitelná část, anebo umístěným na pozemku stavby včetně komunikace pro zajištění vozidel na jednotlivá stání. U bytových domů mohou být v odůvodněných případech odstavná a parkovací stání umístěna v dostupné vzdálenosti i mimo pozemek stavby; stání pro návštěvníky podle odst. 5 písm. a) bod 2. musí být veřejně přístupná. Z celkového počtu stání, stanovených podle této vyhlášky, musí být v garážích umístěn nejméně počet stání rovnající se počtu bytů, nebo požadovaný počet stání, je-li menší než počet bytů.*

[24] Stěžovatel brojí proti udělení výjimky z požadavku uvedeného v poslední větě citovaného ustanovení vyhlášky, tedy z počtu stání, která musí být umístěna v garážích. Domnívá se, že udělením výjimky došlo k porušení § 169 odst. 2 stavebního zákona, neboť negativní vlivy z dopravy a parkování automobilů, tedy imise se škodlivými účinky na zdraví a možnost nerušeného výkonu vlastnického práva k sousedním nemovitostem, budou horší než v případě umístění parkování do garáží. S tím se však Nejvyšší správní soud nemůže ztotožnit a naopak sdílí názor městského soudu a žalovaného, že tyto negativní vlivy jsou spojené především s existencí samotné stavby, nikoliv s udělením předmětné výjimky. I v případě garážových stání totiž dochází ke stání automobilů se spuštěným motorem, jejich rozjíždění, zajíždění a vyjíždění v otevřeném prostoru před garáží (garážemi). Nelze přitom odhlédnout ani od skutečnosti, že výjimka byla udělena z minimálního počtu stání v garážích a určitý počet stání by se i bez jejího udělení nacházel v otevřeném prostoru u bytových domů. Žádný podstatný rozdíl by tak vlastníci sousedních nemovitostí nemohli reálně zaznamenat. To navíc v situaci, kdy venkovní parkovací stání byla umístěna převážně za bytovými domy směrem do prostoru, kde se nenachází žádná zástavba.

[25] Především však Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že zákonnou podmínku, dle které udělení výjimky nesmí ohrozit bezpečnost, ochranu zdraví a života osob a sousední pozemky nebo stavby, nelze vykládat tak, že zcela vylučuje jakékoliv zhoršení pohody bydlení či vyšší ovlivnění negativními imisemi z dopravy. Každé, byť malé, zvýšení těchto vlivů nevede automaticky k ohrožení života, zdraví či sousedních nemovitostí. Jinými slovy zákaz formulovaný v § 169 odst. 2 stavebního zákona nelze vztahovat na všechna zhoršení životních podmínek, ale pouze na ta, která vedou ke skutečnému ohrožení života, zdraví či majetku osob, zejména

pokračování

pak v případě, kdy by udělením výjimky byly překročeny zákonem stanovené limity, zde konkrétně pro hluk, prach a další znečišťující látky vyvolané dopravou. Na tomto místě však nezbývá než zopakovat, že namítané vlivy budou vyvolány primárně zvýšenou dopravou spojenou s výstavbou předmětných bytových domů, nikoliv parkováním mimo garážová stání. V tomto rozsahu je tudíž námitka stěžovatele nedůvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

[26] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 věta první, část věty před středníkem s. ř. s.); v něm je městský soud vázán právním názorem vysloveným v rozsudku Nejvyššího správního soudu (§ 110 odst. 4 s. ř. s.). Městský soud náležitě věcně vypořádá všechny žalobní námitky stěžovatele a znovu rozhodne, zda je žaloba důvodná, či nikoliv.

[27] Městský soud posléze v novém rozhodnutí o návrhu ve věci samé rozhodne také o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. srpna 2019

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu